

[Vilhelm Rasmussen.]

Undervisning i et af de fremmede Sprog, Tysk eller Engelsk. Jeg er personlig af den Mening, at denne sidste Opfattelse er Rigsdagens, og jeg ved, at den er den danske Lærerstands. Hvis man ikke har denne Opfattelse af Paragraffen i Seminarieloven, vil det nemlig blive meget vanskeligt for Læreren at gøre Fyldest som Lærer i de kommunale Mellemskoler og Realklasser, medens han derimod meget vel vil kunne gøre Fyldest, og bedre end i Øjeblikket, dersom den nævnte Paragraf fortolkes saaledes, at „sproglig-historisk“ betyder en fyldigere Undervisning i et af de to fremmede Sprog Tysk eller Engelsk end den, de andre faar.

Endelig har jeg et lille Ønske — da vi nu drøfter Statseminarierne —, og det er det, at der ved Statseminarierne foruden en Bogsamling til Brug for Lærerne og Eleverne, altsaa Seminaristerne, maa blive indrettet et særligt Børnebibliotek, saaledes at de unge Lærere kan faa Vejledning i at vejlede Børn i Øvelsesskolerne i forstandig Anvendelse af Bøger. Det er et af de betydeligste Fremskridt i de senere Aar i Børneskolen, at man kommer ind paa at give Vejledning i en forstandig Anvendelse af Bøger. Men det forekommer mig, at Konsekvensen naturligt maa være, at Staten sørger for, at den unge Lærer allerede i Seminarierne faar nogen Vejledning i, hvorledes man paa rigtig Maade kan anvende Bøgerne for at faa flere Kundskaber.

Idet jeg, som sagt, ikke ellers skal komme ind paa Enkeltheder, kan jeg henholde mig til den højtærede Ministers Fremsettelsestale og paa mit Partis Vegne anbefale dette Lovforslag til velvillig og til hurtigst mulig Behandling i dette høje Ting.

Søren P. Larsen: I Modsætning til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, der kunde takke Undervisningsministeren for Fremsettelsen af dette Lovforslag, kan jeg ikke bringe Ministeren nogen Tak derfor. Og medens det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen kunde udtrykke sit Partis Tilslutning til de Tanker, Ministeren havde nedlagt i dette Lovforslag, kan jeg heller ikke gøre dette, langtfra.

Jeg vil gerne gaa en lille Smule tilbage og tage som Udgangspunkt Fremsettelsen af Lovforslaget om en ændret Seminarieundervisning, som den højtærede Undervisningsminister fremsatte her i Tinget den 25. Oktober 1929. I Bemærkningerne til det Lovforslag, Ministeren fremsatte, finder man kun ganske svage

Antydninger af, hvilke økonomiske Byrder det vilde medføre, hvis det blev gennemført. Man finder i Slutningen af Bemærkningerne til Lovforslaget nogle almindelige Bemærkninger vedrørende det økonomiske. Der peges paa øgede Understøttelser til de unge, der nu skal læse 4 Aar i Stedet for 3, „nogen Bygningsudvidelse“, staar der, og „en forholdsmæssig Forhøjelse af Bevilningerne til Undervisningsmidler, til Belysning, til Brændsel“ og endvidere peges der paa een Lærerkraft mere i hvert af Statens Seminarier, hvilket vil medføre en Merudgift paa ca. 40 000 Kr. foruden den automatiske Stigning af Statens Tilskud til de private Seminarier. Fra Venstres Side stillede man Krav om yderligere Oplysninger, og det Udvalg, der var nedsat vedrørende Lovforslaget, henvendte sig til Ministeren for at faa yderligere Oplysninger, som vi modtog i Skrivelse af 20. Januar 1930. I Undervisningsministeriets Skrivelse sammenfattes Udgifterne ved Reformen een Gang for alle til 350 700 Kr., hvortil kom en aarlig Merudgift paa 258 629 Kr., deraf 93 629 Kr. i aarlig Merudgift for Statens Seminarier. Det var ud fra disse Oplysninger, Udvalget og senere Rigsdagen tog Stilling til Forslaget om en Seminariereform. Ved Lovforslagets videre Behandling her i Tinget udtalte jeg som mit Partis Ordfører Ængstelse for, at disse Beløb ikke skulde kunne holde. Saa vidt jeg husker, var den højtærede Minister fraværende, forhindret i at være til Stede ved anden Behandling eller en Del af anden Behandling her i Salen. Og jeg ser, at den højtærede Minister i Landstinget den 26. Februar 1930, altsaa for et Aar siden, udtalte vedrørende disse økonomiske Forhold:

„Jeg tror derfor, at Tallene i den Beretning, der er sendt til Folketingets Udvalg, snarere peger for højt end for lavt i Retning af Udgifter.“

Imidlertid havde jeg mine Tvivl om denne Sag; og da den højtærede Finansminister ved Finanslovdebatten antydede det ønskelige i at faa en billigere Seminarielovgivning, spurgte jeg ved Finanslovens Behandling, om Ministeren vilde give Oplysninger om, hvad det var, der havde medvirket til, at Udgifterne gik ud over, hvad man i sin Tid fik oplyst, og jeg beklagede endda i Efteraaret, hvis det skulde vise sig, at Rigsdagen havde taget Stilling til Seminarieloven ud fra Oplysninger, som ikke var tilstrækkeligt underbyggede. Den højtærede Undervisningsminister oplyste da, at der var nedsat et Tremandsudvalg, som arbej-